

Arrest

nr. 86 356 van 28 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Maleisische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LAMBERT, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij, van Maleisische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 25 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Op 26 september 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Op 9 februari 2012 trek de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing van 25 augustus 2011 en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, in.

Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

L. C., C.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Maleisië

geboren te Perak op (...)1983

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij sinds oktober 2003 in België verblijft, met een aantal onderbrekingen voor kortere periodes, en intussen geïntegreerd is. Wat deze lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk dat betrokkene het Frans machtig zou zijn, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voorlegt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 09.12.2004 te Molenbeek een verblijfsaanvraag als student heeft ingediend. Deze werd echter op 08.07.2005 onontvankelijk verklaard en bijgevolg verkreeg betrokkene geen verblijfsrecht in België. Op 06.03.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene afgegeven evenals op 20.03.2008 en werd betrokkene op 26.03.2008 gerepatriëerd. Vervolgens heeft betrokkene besloten om na zijn repatriëring via Nederland naar België terug te keren en heeft hij illegaal in België verbleven. Gezien betrokkene niet visumplichtig is, diende hij zich binnen de 3 dagen na aankomst bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aan te melden, zodat hij in het bezit kon worden gesteld van een aankomstverklaring dat hem voor een bepaalde termijn verblijfsrecht had kunnen geven. Betrokkene heeft echter besloten om dit niet te doen en bijgevolg heeft betrokkene zich - zowel na de geweigerde verblijfsaanvraag als student als na zijn terugkeer na zijn repatriëring - bewust genesteld in illegaal verblijf. Het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 5 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van goed bestuur, meer bepaald van het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van *fair play* of de onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe en het principe van professionalisme, evenals stelt de verzoekende partij dat er sprake is van het maken van “een kennelijke beoordelingsfout”.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“Verzoeker brengt één middel aan, dat van de schending van het artikel 62 van de verblijfswet van 15 december 1980, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, de schending van de beginselen van goed bestuur (het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair-play/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe, het principe van professionalisme), en het maken van een kennelijke beoordelingsfout.

1.

De aanvraag werd ingediend op 14 december 2009.

Bijgevolg is de aanvraag weldegelijk ingediend binnen de indieningstermijn en volgens de voorwaarden voorzien door de instructie van 19 juli 2009.

Daarom moeten de criteria van de instructie van 19 juli 2009 weldegelijk van toepassing zijn.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, beantwoordt verzoeker daarenboven aan de voorwaarden gesteld in het punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009.

Hij vervult alle criteria.

Om deze reden is de bestreden beslissing niet geldig.

2.

Reeds een tijd geleden werd publiekelijk toegezegd door zowel de vorige bevoegde staatssecretaris als door verweerster dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker die duidelijk voldoet aan de criteria ten gronde voor de regularisatie, zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, voldoet bij gevolg ook aan de buitengewone omstandigheden.

Bij gevolg is de bestreden beslissing van ongegrondheid niet geldig.

3.

In de eerste paragraaf van de « redenen » van verweerster merkt deze op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Nochtans bevestigen zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk dat de criteria van de instructie nog steeds gelden.

Meer nog, zeer recent hebben zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en dit tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Verzoeker voldoet effectief aan de criteria.

Zelfs wanneer volgens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 verweerster en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan het artikel 9bis van de verblijfswet, hebben zij toch ten gronde een discretionaire bevoegdheid om een regularisatie toe te staan of te weigeren.

Op elk moment moeten zij kunnen hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben daadwerkelijk publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Daarom moeten deze criteria worden toegepast op de aanvraag van verzoeker die er manifest aan voldoet.

Verzoeker diende immers tussen de door de instructie geviseerde indieningperiode gaande van 15 september 2009 tot 15 december 2009 zijn aanvraag tot regularisatie in, en hij voldoet a priori aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

In casu gaat het ontegensprekelijk over een aanvraag tot regularisatie, ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, dus in de periode die geïndiceerd werd door de instructie, en, het is duidelijk dat aan alle voorwaarden van het punt 2.8.B. wordt voldaan.

Bijgevolg is de beslissing van verweerster niet gerechtvaardigd.

Een beperkt verblijf onder voorwaarde van het verkrijgen van een arbeidskaart B moet worden toegekend aan verzoeker.

De bestreden beslissing is niet geldig.

4.

Daarenboven is de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld van hoe verweerster in de praktijk de criteria van de instructie toepast op een onjuiste manier én op een ongelijke manier, door op onjuiste manier de beslissing te motiveren en zonder rekening te houden met het geheel van het dossier.

Wanneer verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing vergelijkt met de recente mededelingen gedaan door het kabinet De Block en door de directie van verweerster, weet verzoeker niet meer of hij nog geloofwaardigheid kan hechten aan deze uitspraken.

De beslissing die in casu werd genomen toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat het kabinet De Block en de directie van verweerster publiekelijk hebben medegedeeld.

Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Meer nog, het feit dat een dossierbeheerder verkiest zich te verschuilen achter een vernietigde instructie als voorwendsel om niet te moeten onderzoeken of verzoeker nu al dan niet beantwoordt aan de criteria van het punt 2.8.B., en dit in tegenspraak met wat het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben willen uitdrukken met hun meest recente mededelingen ("dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet") is een inbreuk op de rechtszekerheid.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het vertrouwenprincipe alsmede het rechtszekerheidsprincipe.

5.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

In casu baseert de beslissing zich uitsluitend op het argument dat de instructie vernietigd werd en er werd daardoor niet meer overgegaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag zelf, zich beperkend door te stellen dat noch het element van de goede integratie in de Belgische maatschappij, noch het element van het lang ononderbroken verblijf in België, noch het bestaan van een arbeidscontract een motief kunnen uitmaken welke voldoende is om een regularisatie van het verblijf te rechtvaardigen.

Welnu, een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit zou met het bestaan van de criteria van het punt 2.8.B. rekening hebben gehouden, waaraan verzoeker voldoet, om zodoende te besluiten dat volgens diens eigen huidige administratieve praktijk, dit naar aanleiding van de recente mededelingen van het kabinet De Block en van de directie van verweerster, dergelijke aanvraag zou moeten gegrond verklaard zijn geworden.

Integendeel, de dossierbeheerder van verweerster heeft diens beslissing uitsluitend gebaseerd op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag.

Verweerster heeft een motiveringsfout gemaakt daar waar diens beslissing geen rekening houdt met alle elementen van het dossier en uitsluitend genomen is geworden op basis van één criterium: de vernietiging van de instructie.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een foutieve appreciatie van de feiten en is fout gemotiveerd, of, heeft een niet gegronde motivering, of, is niet gemotiveerd.

6.

Daarenboven, niet alleen het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden, maar tevens, onder andere, het principe van de

fairplay/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidprincipe en het principe van professionalisme.

Welnu, zelfs indien de bestreden beslissing in hoofde van verweerster zou wettelijk zijn — QOUD CERTE NON — moet er zwaar getwijfeld worden of deze beslissing correct is en of ze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

Elkeen, inclusief verwerende partij, is gehouden tot de zorgvuldigheidsplicht: men dient te handelen zoals een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit het zou doen, of, zoals men het kan verwachten van een administratie die zich bevindt in dezelfde omstandigheden.

Volgens de zorgvuldigheidsplicht moet de administratie diens beslissingen voorbereiden en nemen met voorzorg en zorg (RvS, 02.02.2007, n° 167.411 en RvS, 14.02.2006, no 154 .954).

In casu, uit de dossierstukken en de motivering blijkt dat verweerster haar beslissing heeft genomen op basis van het simpele feit dat de instructie werd vernietigd, zonder rekening te houden met haar eigen huidige administratieve praktijk, zoals deze recentelijk publiekelijk werd bevestigd door het kabinet De Block en de directie van verweerster, waardoor wordt toegestaan om de instructie toe te passen op deze die aan de criteria voldoen, wat manifest het geval is bij verzoeker.

Welnu, verweerster heeft een beslissing genomen zonder deze te hebben voorbereid met zorg en om deze reden heeft verzoeker niet het recht gehad op een correcte behandeling.

Bijgevolg, verweerster heeft in diens beslissing geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Verweerster heeft haar werk niet gewetensvol gedaan door zelfs niet met de andere criteria van het punt 2.8.B. rekening te houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd bijgevolg geschonden en de schending is ruimschoots bewezen.

Bij gevolg dient de beslissing vernietigd te worden”,

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat zij wél voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, meer bepaald het criterium 2.8B, en deze criteria - gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de publieke bevestiging van het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken - nog steeds gelden. Het criterium 2.8B werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

Ter terechtzitting van 6 juni 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 2 mei 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij verwijst naar de procedure.

Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat, specifiek wat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel betreft – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES